ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΑΤΡΟΥ

«Τα δένδρα πεθαίνουν όρθια»

Της Κ. ΡΑΠΑΝΑΚΗ

Κλασικό κείμενο. Ομως η συμβατική σκηνοθετική προσέγγιση το άφησε στη σκόνη του χρόνου χωρίς ουδεμία διάθεση μιας σύγχρονης ματιάς

Αλλο πράγμα ένα κείμενο ως ανάγνωσμα και άλλο ως θεατρικό έργο. Στο κείμενο, ο αναγνώστης έχει όσο χρόνο θέλει στη διάθεσή του να ξαναδιαβάσει τις σελίδες, να εμβαθύνει στα νοήματα, ν' αναρωτηθεί για ορισμένα πράγματα. Στο θέατρο, η κάθε παράσταση είναι μοναδική. Οι χαρακτήρες ζωντανεύουν, τα νοήματα επισημαίνονται, η δράση ενεργοποιείται.

Το συγκεκριμένο έργο του Α. Κασόνα επεξεργάζεται ένα υπέροχο, ανθρωπιστικό και πάντα επίκαιρο θέμα. Μια «εταιρεία», μια ομάδα ανθρώπων, έχει ως αποστολή της, να βοηθάει δυστυχισμένους συνανθρώπους μας, να ξαναβρίσκουν τη χαρά και το νόημα της ζωής. Με βάση το «ζωτικό ψεύδος», οι εθελοντές «υπάλληλοι» της εταιρείας, βοηθούν αυτούς που βρίσκονται στα όρια της απόγνωσης, όπως στην περίπτωση της γιαγιάς του Μαυρίκιου. Ο απατεώνας εγγονός βρίσκεται στον Καναδά. Η «εταιρεία» στέλνει κάποιον δικό της να παρουσιαστεί στη γιαγιά σαν τον εγγονό της Μαυρίκιο δίνοντάς της χαρά, μέσ' απ' αυτό το «ζωτικό ψεύδος».

Σε μία εποχή σαν τη δική μας όπου η μοναξιά, η ανεργία και η φτώχεια είναι μόνιμες απειλές, ένα τέτοιο εύρημα θα μπορούσε να έχει ιεραποστολική διάσταση, αφού η βοήθεια, η ελπίδα, η ανάσα ζωής στους συνανθρώπους μας αποτελεί πρώτιστη ανάγκη. Το κείμενο του Κασόνα παρέχει την ιδέα και τα μέσα για την υλοποίησή της μεσ' από αυτό το διαχρονικό κείμενο. Ο Γιάννης Βούρος επωμίστηκε την απόδοση του έργου, τη σκηνοθεσία αλλά και τον πρωταγωνιστικό ρόλο του Αντόνιο. Πολλές αρμοδιότητες και στην προκειμένη περίπτωση στο σκηνοθετικό πεδίο δεν έγινε καμία προσπάθεια μιας σύγχρονης προσέγγισης η οποία αναμφισβήτητα θα έδινε μια φρεσκάδα στο έργο τονίζοντας τις διαχρονικές αναφορές του.

Αντίθετα, ο σκηνοθέτης έδωσε μία μελοδραματική υφή στην ανάγνωση του κειμένου πατώντας στ' αχνάρια της σκόνης του χρόνου, χωρίς καμία διάθεση καινοτομίας. Στην ίδια γραμμή κινήθηκαν και τα σκηνικά – κοστούμια της Χριστίνας Κωστέα καθώς και η μουσική επιμέλεια του Ιάκωβου Δρόσου. Δεν ξέρω πόσο βοηθά η ακουστική της σκηνής του θεάτρου «Βεάκη» αλλά πολλές φορές η φωνή των ηθοποιών χανόταν, και δεν έφτανε μέχρι το μέσον της πλατείας.

Συγκρατημένα, αλλά μ' ευαισθησία και εκφραστικότητα υποδύθηκε την Ισαβέλλα, η Εβελίνα Παπούλια. Αψογος ο Ιακ. Ψαρράς ως Μπαλμπόα. Δυναμικός και σβέλτος ο Γ. Βούρος ως Αντόνιο. Μια έντεχνη ερμηνεία χωρίς τ' απαραίτητα στοιχεία φυσικότητας για το ρόλο. Η Μάρθα Βούρτση ταυτίστηκε απόλυτα με τον ρόλο της γιαγιάς ερμηνεύοντας με εσωτερική δύναμη και αισθαντικότητα. Πολύ καλοί οι: Χρήστος Ευθυμίου (Μαυρίκιος) και Γιώργος Χαλεπλής (Πάστορας).